

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **Ing. M. T.,** zastoupené Mgr. Martinem Ludvíkem, advokátem se sídlem advokátní kanceláře Palackého 2205, Rožnov pod Radhoštěm, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 8. 10. 2009, č. X a rozhodnutí ze dne 10. 5. 2010 č. X, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 12. 2010, č. j. 41 Ad 32/2010 – 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále též stěžovatelka) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, jímž byla výrokem I. odmítnuta pro opožděnost její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 10. 2009 a výrokem II. zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 5. 2010.

Prve uvedeným rozhodnutím byl stěžovatelce přiznán podle ustanovení § 29 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. s přihlédnutím ke Smlouvě mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení, k nálezům Ústavního soudu a k opatření Ministerstva práce a sociálních věcí ode dne 1. 6. 2001 starobní důchod ve výši 4339 Kč měsíčně. Tato částka byla postupně navýšena tak, že od ledna 2009 činil starobní důchod stěžovatelky 5182 Kč a v této výši byl také zálohově vyplácen. Stěžovatelka byla v rozhodnutí upozorněna, že vyplacené zálohy

za rok 2009 budou zúčtovány počátkem roku 2010 s přihlédnutím k částkám starobního důchodu stanoveného dle českých právních předpisů a k částkám vyplaceným na slovenském starobním důchodu za rok 2009. Tímto rozhodnutím realizovala žalovaná rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3. 9. 2008 č. j. 41 Cad 98/2008 – 109.

Rozhodnutím ze dne 12. 2. 2010 ve znění rozhodnutí o námitkách ze dne 10. 5. 2010 pak žalovaná rozhodla o zálohové výplatě starobního důchodu na dobu od ledna 2010 ve výši 5182 Kč a od dubna 2010 ve výši 4641 Kč a zároveň podle § 116 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. o povinnosti stěžovatelky vrátit přeplatek na dávce vzniklý za období od 6. 1. 2009 do 5. 1. 2010 v celkové výši 6492 Kč.

V žalobě proti těmto rozhodnutím stěžovatelka obecně namítala nesprávný způsob stanovení výše důchodu i provádění zálohových výplat v návaznosti na valorizace dávky. Krajský soud pak ve svém rozsudku dospěl k závěru, že se nemůže zabývat námitkami směřujícími do způsobu výpočtu výše dávky, neboť o té bylo rozhodnuto již rozhodnutím ze dne 8. 10. 2009 a proti němu podala stěžovatelka žalobu opožděně. Stanovení záloh na rok 2010 v rozhodnutích ze dne 12. 2. 2010 a 10. 5. 2010 pak z tohoto rozhodnutí vychází a je s ním v souladu.

Kasační stížnost podala stěžovatelka z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s. Konkrétně namítala že v napadeném rozsudku chybí právní posouzení a není zde podána žádná přesvědčivá právní argumentace ohledně způsobu výpočtu a výše stěžovatelčina starobního důchodu, pouze se zde konstatují některá dřívější rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v jiné věci. Stěžovatelka dále zopakovala své námitky proti stanovení výše svého starobního důchodu a uvedla, že zejména s otázkou, „*zda způsob výpočtu vyrovnání je správný, jestliže se má jednat v duchu nálezů Ústavního soudu o rozdíl mezi důchodem, který by náležel podle vnitrostátních českých předpisů a úhrnem důchodů vyplácených podle Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení*“, se krajský soud nevypořádal. Rozsudek je tak dle jejího názoru nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Dále stěžovatelka uvedla, že uplatnění názoru krajského soudu prezentovaného v napadeném rozsudku, by znamenalo, „*že je občanům České republiky v tak důležité oblasti, jakou bezesporu je zabezpečení ve stáří, odepřeno právo napravit nezákonný a protiústavní stav, zjistí-li se (kdykoliv), že dávka byla vyměřena či vyplacena nesprávně. Právní úprava tuto možnost v § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. vylučuje*“. Stěžovatelka proto navrhla, aby byl rozsudek Krajského soudu v Brně zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření velmi podrobně vysvětlila způsob výpočtu výše dávky i pravidla pro její výplatu, vyjádřila se přitom ke všem námitkám stěžovatelky a poté navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek krajského soudu v rozsahu jeho napadení a v mezích uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Na tomto místě je ovšem nutno podotknout, že podaná kasační stížnost je pro své nedostatky v předepsaných náležitostech i určitou nesrozumitelnost uplatněných námitek na samé hranici projednatelnosti. Nejvyšší správní soud však po posouzení obsahu podání dospěl k závěru, že některé chybějící náležitosti lze

dedukcí dovodit a některé konkrétní stížní body lze v podání rovněž nalézt, rozhodl proto ve věci meritorně. Jako první si musel zodpovědět otázku, v jakém rozsahu stěžovatelka rozsudek krajského soudu (tedy které jeho výroky) napadá. Kasační stížnost se k tomuto výslovně nevyjadřuje, dle názoru Nejvyššího správního soudu lze však z textu dovodit, že napadeny jsou jen výroky o zamítnutí žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 5. 2010 a o nákladech řízení, naopak napaden není výrok o odmítnutí žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 10. 2009. Nejvyšší správní soud tak usuzuje z toho, že v důvodech kasační stížnosti není uvedeno ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jež jediné by se mohlo na tento výrok vztahovat a rovněž tak z toho, že samu skutečnost opožděného podání žaloby proti tomuto rozhodnutí stěžovatelka v textu kasační stížnosti nikde nezpochybňuje, pouze nesouhlasí s tím, že by upuštěním od původního úmyslu podat v zákonné lhůtě žalobu vyjádřila s tímto i s následným rozhodnutím ze dne 10. 5. 2010 konkludentní souhlas.

Na základě výše uvedeného ovšem musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že námitky uplatněné stěžovatelkou se v převážné míře míjí s rozhodovacími důvody, na nichž krajský soud svůj rozsudek postavil. V celém textu kasační stížnosti totiž stěžovatelka zpochybňuje především způsob výpočtu výše svého starobního důchodu použitý žalovanou, ačkoliv tato věc byla řešena již rozhodnutím ze dne 8. 10. 2009, přičemž žaloba proti tomuto rozhodnutí byla krajským soudem odmítnuta jako opožděná. Úsudek o zákonnosti tohoto rozhodnutí si pak krajský soud nemohl učinit ani při přezkumu rozhodnutí žalované ze dne 10. 5. 2011, neboť by to odporovalo ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí ze dne 8. 10. 2009 nebylo krajským soudem v důsledku odmítnutí žaloby meritorně přezkoumáváno a nebyl tedy na jeho zákonnost vysloven žádný právní názor, nemohl se námitkami ohledně výpočtu výše dávky zabývat ani Nejvyšší správní soud. Při posuzování zákonnosti výroku napadeného rozsudku ohledně rozhodnutí ze dne 10. 5. 2010 tak musel z rozhodnutí ze dne 8. 10. 2009 též bez dalšího vycházet.

K tomu Nejvyšší správní soud jen pro úplnost podotýká, že lze zajisté v obecné rovině souhlasit se stěžovatelkou, že náprava vadného správního rozhodnutí je možná i tehdy, pokud je zmeškána lhůta k podání žaloby, a to prostřednictvím institutu přepočtu dávky nesprávně vyměřené podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. Nicméně takovéto řízení by muselo být stěžovatelkou nejprve vyvoláno, o její žádosti by musela žalovaná rozhodnout a teprve poté by se jí opětovně otevřela též lhůta k případnému podání žaloby. Žádné z napadených rozhodnutí však v řízení o přepočet dávky vydáno nebylo, prvním z nich byla dávka originálně přiznána, druhé pak bylo vydáno v řízení zahájeném žalovanou ex offo ve věci úpravy výplaty dávky a vyměření přeplatku.

Za této situace uvádí Nejvyšší správní soud k uplatněným stížním bodům ve stručnosti pouze následující:

Rozsudek krajského soudu nelze považovat za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť důvody svého rozhodnutí krajský soud ohledně všech výroků v rozsudku obsažených řádně vyložil a námitkami týkajícími se obsahově rozhodnutí ze dne 8. 10. 2009 neměl, jak výše uvedeno, povinnost se meritorně zabývat.

Napadený rozsudek rovněž netrpí nesprávným posouzením právní otázky ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Namítaná výše starobního důchodu stěžovatelky nebyla v řízení před krajským soudem při přezkumu rozhodnutí ze dne 10. 5. 2010 vůbec posuzována, samotný výrok o stanovení záloh na rok 2010 je jakožto rozhodnutí předběžné povahy ze soudního přezkumu podle ustanovení § 70 písm. b) s. ř. s. vyloučen. Výrok o vyměření přeplatku v důsledku vyúčtování dávek vyplacených z českého a slovenského systému důchodového pojištění za období od 6. 1. 2009 do 5. 1. 2010 sice jakožto konečné rozhodnutí soudnímu přezkumu podléhá, nicméně právě k němu stěžovatelka v řízení o žalobě ani v řízení o kasační stížnosti žádné konkrétní námitky, jež by přesahovaly vyjádřený nesouhlas s výší vyměřeného starobního důchodu, neuvedla, takže samotný způsob výpočtu přeplatku nebyl nijak zpochybněn.

Stěžovatelka uplatnila formálně rovněž důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tedy zmatečnost řízení, aniž však jakkoliv konkretizovala, v čem tuto vadu řízení spatřuje. K případné vadě podle tohoto ustanovení by však Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédl z úřední povinnosti, i kdyby nebyla namítána. Nejvyšší správní soud ovšem nemá žádné poznatky o tom, že by napadený rozsudek byl vydán vyloučeným soudcem, či že by dokonce bylo v neprospěch stěžovatelky rozhodnuto v důsledku trestného činu soudce, je rovněž zřejmé, že soud nebyl nesprávně obsazen. Podmínky řízení před krajským soudem byly splněny, a to jak věcné, tak na straně soudu i účastníků. Ani tuto námitku tedy neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou.

Napadený rozsudek krajského soudu tak netrpí žádnou z vytýkaných vad, Nejvyšší správní soud proto podle § 110 odst.1 s. ř. s. kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, správní orgán nemá ve věcech důchodových ani v případě úspěchu právo na náhradu nákladů řízení, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s.ř.s.).

V Brně dne 8. června 2011

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu